

İNSAN (VASFINDA) OLMAK YA DA...

Sevgili Dostum....

Yokluğunda, -vefanın gereği nedir bilmesem de- sana vefalı olmayı diledim ...

Sonra seninleyken sohbetimize katılan dostla karşılaştım... Yokluğunda ona vefasız olmama rağmen o, -bana vefayı talim ettirmek için olsa gerek - bana vefalı oldu...

Yokluğunda gözlerim ile içimin dostluğu zedelendi... içimdeki vefalı dostun soruları cevapsız kaldı. "Gören gözün şahidliği vardır " derdin de benim özümle gözlerimi dost eyledin ya...o içimdeki dost, soruları cevapsız kalsa da hep bir şeyler soruyor dostum. Bana, "'insan' denildiği vakit zihinlerde hatırlanmadığını hissettiğin vakit ne olmayı dilerdin? ", diye sordu...

İnsan olmasaydım ne olmak isterdim ki?... 'insan' değilsem ;insana mutluluk veren bir şey olmalıydım ancak o zaman değerli olurum diye düşündüm.

Bir " kitap" olmayı diledim. Gayretli bir insan yoluyla, tüm insanlığa dilediğimi anlatabilirim diye... fakat sonra düşündüm ki istediğimi değil, benden istenileni aktaracaktım, beni okumayı talep edene...

" Kalem " olmayı diledim; 'söze, kelâma hizmet edenler kutsaldır ' diye söyler ya bilgeler..Sonra kalemin attığı imza ile giden başlar, yurtsuz bırakılan insanları düşündüm... kalem, elin sahibinin emrinde...Öyle ki insana hizmeti misyon edinmeyen eller de var...

Çocukları mutlu etmeyi düşündüm sonra... Bir 'pamuk şekeri' olmayı diledim.

Kötülük düşünmeyen bir yüreğin, tüm heyecanını kendime bağlayabilirdim böylelikle... ama bir yüreği mutlu ederken, bir yerlerdeki çocukların şekerin tadını unuttuğu, açlıkla mücadele ettiği düştü aklıma... ve "ekmek " olmayı diledim ... herkesin 'can' bulmasına vesile olurum diye... ama dostum, ' ekmeğe uzak bedenlerin ayağına beni götüren insafı yürekler lazım! Oysa ekmeği hayatta kalmak için yiyenlerle, ekmeği kavgalarına araç bilenlerin dünyası farklı, ... Bundandır ki yürekler insafa gelmezse 'ekmek' olmak da huzur vermez...

"Su " olmayı diledim sonra...su..hayat! ama dostum susuzluktan ölenler ile suyu israf edenler aynı alemde... çatlayan damaklara ulaşamaktan ve israf edilmekten korktum...

Bir " kelebek " olmayı diledim ya da bir " martı " ...İnsanlara umudu, özgürlüğü, özgünlüğü, gayreti hatırlatırım diye... ama onları görünce öldürebilen yürekler de var dostum... ölmek değil beni korkutan; ölünce güzellikleri hatırlatamamak! Güzeli hatırlatan ömrümün kısa olması...

“ Paylaşılması gereken fikirler de zihinlere gömüldü kaldı; ama fikirler gömülürken zihinlere, yüreklerdeki vefa beslendi galiba. Şimdilerde bir vefalı dostumuz yüreğimiz kaldı. Bize "insan vafında olmamızı" her dem söyleyen yüreğimiz...! ”

Acaba bir " mezar taşı " mı olsam ki dostum?... İnsanlara ölümü hatırlatarak onları hırslarından vazgeçirsem.. belki o zaman mahsun olmaz yürekler... ama dostum ölümden ders almayan nice yürek var şimdilerde.. ölümü lügatinden çıkararak.. onlar için hiç önemli olmayacağı o zaman...

Dostum... vazgeçtim ben bir şeyleri olmayı dilemekten ... Ben her şeye rağmen "insan" olmaya talibim. Yeniden inşa olmaya talibim.. Sahip olduğum kimliğin vasıflarını talim etmeye talibim... O kimliğimle 'güzel' hatırlanmak içindir gayretim.. dostum, insan, ancak "irade"sini eğittiği vakit esareten kurtuluyor ve güzeli paylaşma gayretinde oluyor... Biliyor musun dostum gittiğinden beri insanlar, yangından mal kaçıran gibi yaşar oldu hayatı?...

Paylaşılması gereken fikirler de zihinlere gömüldü kaldı; ama fikirler gömülürken zihinlere, yüreklerdeki vefa beslendi galiba... Şimdilerde bir vefalı dostumuz yüreğimiz kaldı... Bize "insan vafında olmamızı" her dem söyleyen yüreğimiz..!

...Vesselam!...